

lejlighed til at stemme for den del. Men den del, vi ikke vil stemme for, er provisionsdelen eller gavepakken, eller kald det, hvad man vil. Og vi vil vide, hvor stor den er, og vi vil også have, at den danske befolkning, som skal betale regningen, kan finde ud af, hvor stor den er.

Hvis regeringspartierne har det meget ondt ved at høre beskyldninger rundtomkring i dag eller føler, at deres moral bliver beklippet, som hr. Estrup følte, kan jeg sige til det, at det kunne jo skyldes, at nogle havde dårlig samvittighed. For det er en kendsgerning, at uanset hvad man kalder det her, om man kalder det afpresning, eller hvad man kalder det, har timingen været fænomenal i hvert fald.

Jeg kan se den færøske lagmand, gamle bankbestyrer Anfinn Kallsberg stor, bred og mægtig stå stille og tilbagelænet ovre i Finansministeriet med alle esserne i lommen. Og jeg har egentlig ondt af finansministeren, for finansministeren har det jo svært med at give penge ud, også til gode formål, så finansministeren må have haft det ondt den dér nat ude i køkkenet, for finansministeren vidste, at der var ingen vej udenom. Skulle den pinsepakke igen, måtte den færøske lagmand have det, han ville have, uanset prisen.

Og det behøver man sådan set da ikke at klandre finansministeren for. Jeg har medynk med ham. Jeg synes ærlig talt, det er synd for ham. Det synes jeg ærlig talt, fordi det er hårde kræfter at være oppe imod. Og jeg tror heller ikke, finansministeren har haft det godt, når han har læst i de danske og færøske aviser og sikkert fået indberetninger gennem Rigsombudsmanden om, hvordan man har danset kædedanse på Færøerne i glæde og beruselse over det her.

Og der er da heller ikke nogen, der kan undre sig over, at et enigt Lagting vedtager det i morgen. Nej, det tror pokker. Det er jo mere, end hvad de selv turde fremsætte ønske om. Og hvis der er en lagmand på Færøerne, der nogen sinde har haft chance for at blive genvalgt, hvis han ellers ikke gør sådan det alt for vilde, ja, så er det da ham her.

Men jeg synes nok, det er værd at bemærke herved, at det er lidt svært for de danske boligejere at se på, at de nu skal pelses. Det er lidt svært at se, at bilejerne, som bor på landet, ikke rigtig har råd til at beholde deres arbejde osv. – at alt det bringes i stand, fordi man får 2 færinger til at undlade at stemme, 2 færinger, som kan gøre det helt omkostningsfrit, fordi de

ulykker, vi her bringer ned over danskerne, bringer man ikke ned over Færøerne. De fik kun gaverne.

Og det bringer mig til sidst til at spørge lidt løseligt ud over den tomme sal, men ned til finansministerens lyttende øre: Mon ikke det var på tide, vi fik nedsat en grundlovskommission, således at det var den danske befolkning, som i det mindste fik lov til at tage stilling til, hvad det var for nogle skatter og afgifter, man skulle have her i landet? Og er det virkelig rimeligt, at det er 2 færøske mandater, som kan bestemme, at vi i Danmark skal have den højeste registreringsafgift på biler i hele verden, og så kan de samtidig selv have en, der er en tredjedel? Og vi kan oven i købet hjælpe dem, sådan at de kan købe bilen på Færøerne, tage den med til Danmark og putte 300.000 kr. i lommen.

Var der nogle, der sagde, at vi ikke var så kloge i Danmark? Ja, hvis ikke der var det, så var der nogle, der burde have sagt det.

Vi tager debatten igen ved andenbehandlingen, når vi har stillet alle vore spørgsmål.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg skal såmænd ikke forlænge debatten, men jeg er glad for den forholdsvis brede opbakning, der er til regeringens håndtering af sagen og dermed til afvisning af beslutningsforslaget.

Jeg forstår, at Venstre og De Konservative og Kristeligt Folkeparti ikke vil stemme imod, men heller ikke vil stemme for. Og jeg forstår specielt på det meget voldsomme ordvalg fra fru Ulla Tørnæs, at det skulle have noget med det tidsmæssige sammenfald med pinsepakken at gøre.

Nu vil jeg godt spørge: Hvordan skulle vi have haft mulighed for overhovedet at håndtere den opgave, vi fik af Folketinget den 27. januar? Hvordan skulle vi have kunnet håndtere den tidligere? Man var nødt til at gøre klar til forhandlingerne i februar. Så blev der udskrevet folketingsvalg i Danmark. Da vi var klar med vores positioner, blev der udskrevet lagtingsvalg på Færøerne, og jeg har i hvert fald aldrig oplevet, at det var muligt for regeringer at føre forhandlinger midt under en valgkamp og give sig på en passende måde.

Straks efter at begge valg var overstået, signalerede vi, at vi var klar. Så snart det nye landsstyre var dannet, tog jeg på regeringens vegne op til Færøerne for at undersøge grundlaget for forhandlingerne, og så har vi ført dem